

8

FCHODOVINY
ZPRAVODAJ ŘK FARNOSTI PRAHA-CHODOV
L. P. 2025, ROČNÍK 24, CENA VÝTISKU 18 Kč



- 4 Postní duchovní obnova
- 6 Pěšky, nebo lanovkou?
- 8 ZMT 13. 3. s Bolkem a Brigiou Vranými
- 10 Zamyšlení z autobusu
- 13 Tábor KSK
- 14 Novinky z farní knihovny

3

Řekni ďáblu NE!



Když Bůh stvořil člověka, dal mu svobodu, kterou mu nedal k volbě mezi dobrem a zlem, ale k volbě největšího dobra. V čem je tedy zádrhel, že tak často volíme to, co není OK?

Zádrhel je, že nerozpoznáváme, co je opravdu dobré a co nedobré. Špatně, vlastně nepravdivě a zmateně rozlišujeme dobro a zlo, protože se na Boží místo stavíme my sami, chybí nám Boží smýšlení, a pak místo opravdového dobra prohlašujeme a určujeme za dobro velmi kvalitní „nesmysly“.

Stejně jako had v ráji. Bývá velmi zajímavé, vžit se do situace v ráji a do toho rozhovoru mezi hadem a prvními lidmi. (Pánové, opusťme výčitky, že Žena. A dámy opusťme výčitky, kde byl Adam. To je prázdná sláma porušenosti a smrti.) Je důležité si vlastně přiznat, že v tom lítáme úplně stejně jako oni.

Doba postní je jistým velkým trenažerem v konání dobra, a to jak skrze faktický půst, tak i tím, jak říci ďáblu a všem jeho svodům velké „NE“. Jednoduše jako v jedné dětské písni se zpívá o tom, že Ježíš nepřítele nakope do „píp“. V jiné písni od Sváti Karáska „Ne, Ne, NE, na všechny jeho svody“. Naučit se totiž odmítat zlo je báječnou dovedností, a ještě větším vítězstvím je preventivně si zamilovat dobro tak moc, že na nesmysly a svody nepřítele nezbyvá čas. Tohle byla vždy pedagogika Boží, a tak se jí od Boha naučil Don Bosco.

Takže co s postní dobou? Především opusťme to, že „musíme“, nýbrž jednejme, protože milujeme dobro a Boha, který je jeho zdrojem. Almužna, půst, modlitba jsou nástroje, které nám pomáhají připravit se na velikonoční obnovu našeho křestního vyznání. Tak přeji nám všem radost z Boha, která nechť je nám silou k životu.

P. Michael



↓↑ ZMT s Jiřím Kvačkem



↓↑ Den nemocných





↓ ↑ Farní ples v KCMT



POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA

Texty na rozjímání



Milí čtenáři a přátelé,

kdo z nás by nechtěl pociťovat ve svém srdci pokoj. Nemyslím ve smyslu, že nám lidé dají pokoj, nikdo od nás nebude nic chtít. Ale Boží pokoj. Že když jsou okolnosti kolem nás nejisté, my v srdci máme pokoj, protože jsme svůj život svěřili pod Boží ochranu a moc. Myslím si, že právě pokoj od Boha je úzce navázán na naše důvěrné žití v Bohu. Na našem každodenním odevzdávání se do Jeho péče a starosti, na naší ochotě nechtít si svůj život řídit svými silami. Na naší důvěře v Jeho zájem o nás a v Jeho moc věci kolem nás a v nás měnit.

Na postní dobu jsme si připravili verše na rozjímání právě o důvěře v Boha a o pokoji.

Popeleční středa, 5.–8. 3. 2025

Požehnan buď muž, který doufá v Hospodina, který důvěřuje Hospodinu. Bude jako strom zasazený u vody; své kořeny zapustil u vodního toku, nezačusí přicházející žár. Jeho listí je zelené, v roce sucha se ničeho neobává, nepřestává nést plody.

Jeremjáš 17:7-8

Bůh nám žehná, nebojme se tomuto požehnání otevřít, důvěřovat, že když Jeho pustíme do svých dní, starostí, On se postará. Třeba ne podle našich představ. To už nechme na Něm. On nás převyšuje. V důvěře v Jeho lásku procházejme každým dnem.

1. neděle postní, 9.–15. 3. 2025

Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí.

Izajáš 43:2

Ohlas mi zrána své milosrdenství, neboť doufám v tebe. Dej mi poznat cestu, po níž mám jít, neboť k tobě pozvedám svou duši.

Žalm 143:8

Kdo v úkrytu Nejvyššího bydlí, přečká noc ve stínu Všemocného.

Říkám o Hospodinu: "Mé útočiště, má pevná tvrz je můj Bůh, v nějž doufám."

Žalm 91:1-2

V každé chvíli si můžeme připomenout, že jsme v Boží blízkosti.

Nebát se říci si: „Jsem teď s Tebou, nemusím se bát. Hned ráno, jakmile se probudím, jsi se mnou, v noci jsi nade mnou bděl, můj Bože. Díky.“

2. neděle postní, 16.–22. 3. 2025

Nechť však prosí s důvěrou a nic nepochybuje. Kdo pochybuje, je podoběn mořské vlně, hnané a zmítané víchřicí.

Jakubův 1:6

Hospodin je blízko všem, kteří volají k němu, všem, kdo ho volají opravdově.

Žalm 145:18

Můj Bůh vám dá všechno, co potřebujete, podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši.

Filipským 4:19

Nebojme se k Bohu přistupovat s prosbami za sebe, své blízké, politiky, naši zem a další věci, které nám On položí na srdce.

3. neděle postní, 23.–29. 3. 2025

Proto smíme říkat s důvěrou: „Pán při mně stojí, nebudu se bát. Co mi může udělat člověk?“

Židům 13:6

Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat. Dá, že tvoje spravedlnost zazáří jak světlo, jako polední jas tvoje právo.

Žalm 37:5–6

Někdy nás paralyzuje strach z lidí, někdo nám ublížil nebo pravidelně ponižuje. Volejme s důvěrou: „Ty jsi, Pane, zemřel i za tohoto člověka, vidíš, jak se ke mně chová, jak to bolí, dej mi prožit touto zkouškou s Tebou, Tobě svěřuji tento svůj strach z něho.“

4. neděle postní, 30. 3. – 5. 4. 2025

Naději slož v Hospodina. Buď rozhodný, buď udatného srdce, naději slož v Hospodina!

Žalm 27:14

Hospodin je dobrý, je záštitou v den soužení, zná se k těm, kteří se k němu utíkají.

Nahum 1:7

Budu rozhodný. „Bože, jsi vítěz, staviš se na mou stranu a já mám podíl na Tvém vítězství. Rozhoduji

se teď a znovu pro cestu s Tebou. Nechci si svůj život řídit podle sebe, ale hledám Tvou vůli, Bože, a věřím ve Tvou moc v mém životě. Utíkám se k Tobě.“

5. neděle postní, 6.–12. 4. 2025

Stvoření opírající se o tebe chráníš pokojem, pokojem, neboť v tebe doufá.

Izajáš 26:3

Pane, doufám v Tebe a Ty mi dáváš svůj pokoj. Pokoj, který tento svět dát neumí, a proto nemůže. Od Tebe je pravý pokoj. Díky. Toužím po něm.

Hospodin je síla má a štít můj, mé srdce v něj doufá. Pomoci jsem došel, proto v srdci jásám, svou písní mu budu vzdávat chválu.

Žalm 28:7

6. neděle postní, 13.–17. 4. 2025 (Zelený čtvrtek)

Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mne.

Jan 14:1

Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne ten, který dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí.

Jan 14:27

Pane, věřím ve Tvé slovo o pokoji a přijímám Tě do svého srdce. Toužím vše prožívat s Tebou, Ty mi dáváš, co potřebuji. Chci být příjemcem Tvého pokoje a dál ho dávat ostatním. Těm, kteří Tebe neznají a žijí z vlastních sil, těm, kteří hledají pokoj tam, kde ho nenajdou. Amen

Ať je pro vás postní doba časem pokoje, obnovy a Boží blízkosti.

Katka

PĚŠKY, NEBO LANOVKOU?



Vůle je nesmírně důležitá na naší cestě pozemským životem. Má dvě fáze. Fázi rozhodovací a fázi realizační. K fázi rozhodovací je potřebné přistoupit zodpovědně, neboť správné a dobré rozhodnutí ovlivňuje onu fázi realizační. Mnohokrát za den se musím vždy znovu rozhodovat mezi dobrem a zlem.

Co nás vůbec odvádí z dobré cesty? Mnohdy je to vnitřní hlas, který nás odvádí od dobrého jednání, od dobrých myšlenek, od lásky, tolerance ke druhému člověku. Před lety byl promítán italský film Evangelium svatého Matouše. Byl to zfilmovaný život Pána Ježíše. A ve scéně, ve které byl Ježíš pokoušen tím Zlým, tam poražený pokušitel odchází a v písku po něm nezůstává žádná stopa. Jeho nohy jdou po zemi, ale beze stop. Takže je pokušitel mezi námi stále. Neviditelný, a ani nejlepší kriminalistická metoda nedosvědčí jeho přítomnost. Jen jediná stopa po něm zůstává: zlo, které páchají ti, kdo se od něj nechají ke zlému zlákat; toho zlého pokušitele poslechnou. A jak se člověk může ubránit? Musíme si dávat pozor ve svém jednání, v momentech, kdy se rozhodujeme, když mluvíme. A jediná cesta, jak se pokušení ubránit, je cesta s Ježíšem. Tak, jak jednal, když byl pokoušen, když Ho Zlý sváděl, když Ho naváděl, aby chtěl být něčím víc než všichni ostatní. Ihned řekl energické NE. A ty hned odejdi myslí i tělem jinam a začni dělat pravý opak toho zla – dobro.

Stále se ovšem vyskytují lidé, kteří zlo potírají zlem. Jenže tím zlo jen rozmnožují. Jenom dobro odstraňuje zlo, tak jako světlo odstraňuje temnotu. Není jiné cesty pro mě ani pro tebe. Není

jiné cesty pro celý svět, než stále na zlo odpovídat dobrem, na zlé pokušení odpovídat dobrým činem. Proto stále platí: Držme se Ježíše v každé situaci svého života, i kdyby byla jakkoliv náročná a bolestná. Ježíš nám sděluje: Já jsem cesta, pravda a život. Já jsem východisko z každé situace vašeho života.

Mnozí lidé v dnešní době rádi tvrdí: až uvidím nějaké konkrétní znamení Boha, tak uvěřím. Až, až. Jak často lidé používají AŽ... Až dodělám školu, až budu dospělý, až budu v důchodu, tak budu šťastný, tak budu mít čas na Boha. Teď žádný čas nemám. Až, to jest budoucnost. Bude vůbec pro mě nějaká budoucnost? Co vím, co bude za hodinu, zítra, za rok... Podobné je to, když někteří lidé říkají: kdybych... Kdybych to věděl, tak jsem si vybral jinou školu, jiné zaměstnání, jinou partnerku, partnera v životě. Kdybych, kdybych – to je minulost. Teď žiješ tady a teď, žij přítomnost, buduj krásné vztahy kolem sebe, žij podle křesťanských zásad, drž se Ježíše Krista. Postní doba nám všem dává příležitost zamyslet se, dobře se rozhodnout a své předsevzetí s pomocí Boží realizovat. Snažit se konat dobro, vyhýbat se zlému jednání, žít tak, aby náš život byl Bohu milý.

Vodítko nám dává církev. 1) Každý pátek je den pokání, neboť toho dne za nás umřel náš Spasitel. Páteční půst od masa patří už dlouho mezi církevní příkázání. Ale dnes je jeho zachovávání ztěženo složitostí dnešního života. Proto také povinnost byla pozměněna tak, že věřící buď mohou dále zachovávat v pátek půst od masa, nebo si uložit nějaký projev pokání podle vlastní volby; buď půst, nebo skutek zbožnosti či lásky. Půst: odepřít si

masitý pokrm, alkoholický nápoj, kouření, sladkosti, zábavné pořady v televizi, internet, apod. Skutek zbožnosti: účast na mši svaté, četba Pisma svatého, křížová cesta, modlitba růžence, studium křesťanské nauky, meditace a tak dále. Skutek lásky: návštěva nemocných a péče o ně, pomoc bližnímu, konkrétní služba občanskému nebo církevnímu společenství aj.

Samozřejmě, že se nám někdy může stát, že je všechno náročné, že nám chybí chuť, elán bojovat s únavou. Máme pocit, že nám chybějí síly, možná, že se nám naše životní cesta nelíbí. Závidíme těm druhým, že ta jejich cesta je pohodlnější. Už jako školáci umíme závidět těm, co mají jedničky zdánlivě bez dřiny. Závidíme těm, kdo mají rodiče s většími příjmy, kteří dávají dětem, na co jen prstem ukážou – zatímco my si musíme na vše napřed našetřit. Závidíme tě zdravým, zatímco nám se žádná nemoc nevyhne. Závidíme těm, kteří svým životem lehce proplovají, zatímco nás zahanbují naše lidské slabosti, s nimiž namáhavě zápolíme a bojujeme. Závidíme lidem, kteří přijdou ke všemu pohodlněji než my.

A je jim opravdu co závidět? Já myslím, že ne. Ono je to v životě podobné jako na výletě v horách. Jedni se nahoru pracně plazí a lezou po svých. Druzí se vyvezou pohodlně lanovkou. Byly tam obě skupiny, ale jedněm zůstane jen to, že

tam byli, šup nahoru a šup dolů. Druhým zůstane bohatství zážitků a setkání na každém kroku: tu s květinou za kamenem, tu na dálku nějaký zájček, třeba i srnka. Nos si přijde na své vůni krásné květiny, zrak vychutnává panoráma rozhledu, sluch vnímá zpěv ptáků a píseň větru a hor.

Poslouchal jsem nedávno v televizi rozhovor s jedním starým kumštýřem – jubilantem. Ptal se ho reportér, kterých svých děl si nejvíc cení. A on odpověděl: „Kdybyste se mne takhle byl zeptal před 20 lety, začal bych vám asi pyšně vypočítávat svá díla, co jsem kde vytvořil. Ale teď vám řeknu, že si nejvíc cením toho, že jsem dokázal zvládnout život, když jsem bez peněz začínal; že jsem zvládl zoufalství, když mi umřela žena; že jsem nepropadl panice, když jsem se před časem dozvěděl, že mám rakovinu. Cením si každého dne, každé pokojné chvíle, dokonce i každé bolavé chvíle, protože i ta patří k životu. Každý den přijímám vděčně jako dar, který už nemusel být. Netrápím se nad tím, kdy už nebudu, ale raduji se, že ještě jsem.“ Není určitě sám ten starý pán, kdo má podobné životní zkušenosti. I leckdo z vás zažil něco podobného: tento pán po těžké nemoci si umí vážit zdraví, života, každé chvíle na své pozemské cestě. Určitě je to inspirující, žít svůj život tak, aby klid a pohoda zářily z našeho nitra.

Váš jáhen **Pavel Urban**

Sváteční krátké počtení: Boží plán a naše svobodná vůle

Není možné, aby Bůh měl s někým velkorysý plán, a na druhé zapomněl. Nikdo tu není náhodou, s každým má Bůh velkolepý plán. „Před stvořením světa jsem si vás vyvolil“ – není tu místo pro žádné komplexy méněcennosti. Plán Boží existuje a je dokonale promyšlený do všech důsledků.

Má to ale háček. Bůh nás stvořil se svobodnou vůlí a teď musí trpělivě čekat, zda se k Jeho vůli přihlásíme. Musí trpělivě snášet i naše odmítnutí, dokonce i naši vzpouru. Jak to, že musí? Proč musí? Protože se tak sám rozhodl. Bez vlastní

vůle by člověk byl tvorem nesvobodným; nebyl by už člověkem. Aby Bůh udržel velikost svého stvořitelství, neodvolává své rozhodnutí, ani když člověk svou svobodnou vůlí zneužije proti Bohu samému. Z toho plyne velikost daru svobodné vůle. Jak málo za tento dar děkujeme, jak málo si ho vážíme! Jak málo si uvědomujeme, že vzpoura proti vůli Boží se nutně musí vymstít.

Autor **Ladislav Kubiček**
vybral **Charles Tvrzník**



ZMT 13. 3. S BRIGIOU A BOLKEM VRANÝMI

„V práci žasneme nad uspořádáním světa a jeho krásou“

Zastavení u Matky Terezy s programátorem a blogerem Bolkem Vraným a jeho manželkou, učitelkou fyziky Brigitou Vranou, na téma Křesťan a práce se koná 13. března v 19 hodin v KCMT. Jak spolu souvisí práce a spiritualita? Co se o lidské práci dozvídáme v sociálním učení církve? A jak se modlit, když se práce zrovna nedaří, je jí moc nebo si nevíme rady s work-life balancem? O tom si budeme povídat mj. s autorem blogu Víra jednoho technika a jeho ženou, kteří jsou oba našimi farníky.

Za komunismu se práce glorifikovala, ale její efektivita byla mnohdy dost nízká. Dnes naopak můžeme v některých oborech pracovat prakticky bez ustání a odkudkoliv, s tou efektivitou to bývá jak kdy... Jak vás vůbec napadlo, že má práce duchovní význam? Máte nějaký silný zážitek, kdy vám „to došlo“? A jak se vám nachází tahle rovina, když oba děláte něco, co není „na první dobrou“ duchovní (jako např. teolog, sociální pracovník)?

Brigita: Od dětství jsem chtěla dělat něco, kde bych pomáhala lidem nebo něco objevovala. Moje zájmy byly široké: od archeologie, egyptologie, přes psychologii až k matematice a fyzice. To poslední mě pak fascinovalo asi nej-

víc – objevovat, jak ten svět funguje, žasnout nad jeho uspořádáním a principy. Když jsem četla fyzikální literaturu, po chvíli jsem se přistihla, že žasnou nad Božím dílem a důvtipem. Pak jsem začala učit a pochopila jsem, že v mé práci je i hodně aplikované psychologie. Takže jsem dostala přídatkem i to, o čem jsem si myslela, že už je passé.

Duchovní význam své práce jsem si tedy nejvíc uvědomila, když jsem se stala učitelkou. Bylo to na základce a upíralo se na mně spousta důvěřivých očí. Protože ode mě žáci něco čekali. A já jsem si uvědomila, že jim musím něco dát, a to „něco víc“ než jen vědomosti, myšlenky, názory a postoje. Že jim musím zprostředkovat Boha, Boží lásku. Tento pocit mě už asi nikdy neopustil. Často mi k tomu rezonují slova A. S. Exupéryho v jeho díle Citadela: „V tichu své lásky...“ pracovali pro Boha, na Božím díle...

Bolek: Už od mala mě bavily přírodní a technické vědy a chtěl jsem dělat něco s počítači. Když jsem v roce 1995 ve svých 20 letech přišel do kostela, studoval jsem na ČVUT. Jednoduše jsem předpokládal, že to, co mě naplňuje a není na tom nic hříšného, tak souvisí s Bohem. Hodně ke mně promlouvala krása toho všeho a radost z poznání. Během doktorátu na matfyzu jsem se

často díval na nějaké simulace v počítači a ony ke mně promlouvaly o Bohu a Jeho vztahu ke mně. Chodil jsem tehdy na skupinku, kde byli podobní lidé a kde jsme se mohli sdílet.

To, že nedělám sociální práci, byl dlouho veliký problém. Sice se říkalo, že věda a víra se nevyklučují, ale chyběly příklady jejich propojení. Pokud se mluvilo o křesťanském povolání a svatých, tak to byli především kněží, řeholníci a sociální pracovníci. Dokonce i manželé výrazně chyběli, přestože manželství je svátost. Musím tedy opustit to, co mě baví, dokonce i touhu po manželství, a žít ten „lepší život“? Toho jsem se strašně bál. Přitom by bývalo stačilo jen nemít tak jednotvárné příklady povolání.

Co když se vám práce nedaří? A nevnímáte duchovní podstatu práce tehdy naopak silněji?

Brigita: Když se výslovně nedaří, prosím spíš o světlo, o myšlenku, co s tím. Možná bych spíš mluvila o nových situacích, o výzvách, které mě nutí vyjít z komfortní zóny a hledat řešení, dělat věci jinak, podívat se na věc jinak. Na tom často vidím, že rostu.

Bolek: Mám to podobně. Modlím se, prosím, něco se naučím. Nevnímám to ale jako silnější či duchovnější zážitek.

Jak to máte s work-life balancem? Je pro vás přípustné pracovat v neděli, resp. za jakých okolností? A co děláte, když nepracujete – jak dobíjíte baterky?

Brigita: Snažím se dělat svou práci srdcem, ale zároveň nevyhořet, nenechat se jí pohltit. Někdy je to těžké, protože práci si nosím i domů. Nechci ale pracovat v neděli, nechci být otrokem práce.

Někdy mám pocit, že jsem zavalena prací a mohla bych pracovat bez konce. Tomu se snažím vyhnout. A když už musím řešit práci v neděli, tak se snažím věnovat něčemu, co mě zároveň zajímá, rozvíjí. Například naučit se pracovat s nějakou technologií... Baterky si dobíjím nejraději v přírodě, na vycházkách, setkáních s lidmi a také sportem. Krásně to čistí hlavu.

Bolek: Vyvíjí se to. Ve 30 letech jsem programoval třeba 13 hodin denně, teď už si více dávám pozor a najdu si čas na oddech s knížkou, procházkou, plaváním atd.

V neděli se opravdu snažím nepracovat, přesvědčila mě krásná zaslíbení daná Hospodinem ústy proroka Izajáše.

Rozhovor připravila
Tereza Zavadilová

NAPSALI JSTE...

Milí přátelé, v únorovém čísle jsme psali o českých adeptech na svatořečení, mj. také o P. Toufarovi. Vám, všimavým čtenářům však neuniklo, že v textu chybí důležitý dovětek, takže nyní rádi doplníme a děkujeme:

Číhošť, hrob P. Josefa Toufara

Hrob je umístěn před oltářem pod kamennou deskou v podlaze v hlavní ose kostela Nanebevzetí Panny Marie. Autorem architektonického řešení hrobu a vnitřní olověné a vnější nerezové schrá-

ny je architekt Norbert Schmidt, další odborné a výtvarné práce provedli Martin Janda a Luboš Dřtina.

Uložení ostatků kněze Josefa Toufara proběhlo v rámci slavnosti Návrat P. Josefa Toufara do Číhošti 11. a 12. července 2015. Iniciátorem projektu exhumace a uložení ostatků P. Josefa Toufara byl Miloš Doležal, jehož i na základě opakované žádosti rodiny a číhošťských farníků o exhumaci v letech 1968 a 1992 podpořila katolická církev.

Jitka Černá

Zdroj: Pamětní místa na komunistický režim



AUTOBUS

Je horký srpnový pátek, poledne. Slunce nemilosrdně pere do všeho, co se nedokázalo skrýt. Jedu s obědem za tátou, běžná cesta přes celou Prahu. Metro nás, ospalé nešťastníky, kteří museli zůstat ve vylihněném městě, vyplivlo na stanici a zanechalo svému osudu. Uffff, těžký dech asfaltu mě vtahuje do reality letních sídlišť. Na zastávce autobusu se nás několik krčí v minimalistickém stínu keřů a usychajících stromků. Otírám si čelo a představuji si chladnou vodu a kafe, které si u táty hned dám. V autobuse jsme se rozsedali pěkně daleko od sebe. Pro jistotu. Vůz se líně vleče do kopce. Už je vedro i na tu techniku. Klimatizace nefunguje, z okének jde jen fén jak od kadeřnice. Knižku nechám v tašce, písmenka by mi jen tančila před očima. Nedá se číst, nedá se přemýšlet, dá se jen existovat.

Jenže takový klid tu zase není. Od počátku cesty máme zvukový doprovod. Jedna z cestujících, dáma středního věku s mnoha nákupními taškami, má energie na rozdávání. Vede po telefonu zajímavý rozhovor s jinou dámou. Po detailech receptu na jakousi masovou specialitu se, ač neradi, dozvídáme o podrobných peripetiích osudu další dámy. Paní má dar zvučného hlasu a skutečně jím nešetří. Tak na nás útočí vedro, únava i decibely. Kouknu na hodinky. Do cíle zbývá deset minut, to snad vydržím. „Třeba nejede až na konečnou jako já!“, napadne mě spásná myšlenka. Zatím to tak nicméně nevypadá. Přemýšlím,

zda může být tato cesta vnímána jako pokání, a očima se chytám barevných reklam za oknem, abych „rychlým internetem“ a „čerstvým pivem z tanku“ rozmělnila smršť komentářů k rozvodovým stáním.

Stalo se, v co jsem ani nedoufala. Kolegyně na drátě musela hovor ukončit a hovorná dáma spokojeně uklidila mobil do kabelky. Vždyť toho tolik stihla vyřešit! Rozhostilo se úlevné ticho s konejšivým vrčením motoru. Ovšem ne nadlouho. Ozval se méně hlasitý, o to víc však rozzlobený hlas jiné cestující. „Vy jste normálně neomalená!“ Nu, zřejmě neměla možnost se v metru osvěžit jako já a kulometnou palbu slov snášela hůř. Nicméně překvapením neměl být konec. Milovnice telefonování se hbitě rozhodla pro heslo „Nejlepší obrana je útok.“ Aniž by se slovem dotkla oprávněnosti výroku, obořila se na jeho autorku: „Co na mě tak valíte ty svoje vočí? Ještě vás z toho klepne a vezme si vás zubatá! A víte co? Já vám to přeju, abyste věděla!“ Poslední věta s gustem prská zadostiučinění na všechny strany. Atmosféra zamrzla. Zírám před sebe a nevěřím svým uším. Cože? To nám opravdu stačí pár stupňů na teploměru navíc, abychom tomu druhému přáli smrt? Co v nás musí zrát a jak dlouho, abychom tak rychle a snadno použili takovýto kalibr?

Mlčím, zaskočená absurdností té situace. Mlčíme všichni. Paní telefonistka na další zastávce vítězně přehlédne válečné pole a s hrdě

vztyčenou hlavou vystoupí. Zůstává po ní lepkavé ticho s hořkou příchutí. Až na konečnou si mořím mozek tím, zda a co jsem mohla/měla říct či udělat. Marně. Už i na to kafe mě přešla chuť.

Příběh nezapadl, jen ho lehce oprášil běh dní. V chladných lednových dnech se vracíme z běžek a autem zní podcast s Markem Orko Váchou. Je výročí 80 let osvobození koncentračního tábora v Osvětimi. Před lety jsme toto místo s dětmi navštívili, takže jeho slova ke mně promlouvají obzvlášť živě. Vypráví o tom, jak se studenty řeší etické otázky, které se i po takové době přímo dotýkají nacismu. Jeho poslední otázka, jež se však ostře zařezává pod kůži, zní: „Kdybychom se narodili o pár desítek let dříve a žili v době nacismu, lidé se většinou obávají, že by museli projít utr-

pením lágrů a plynových komor. Možná bychom se spíš měli bát, že bychom i my mohli být těmi, kdo zavírají oči před cizím utrpením. Nebo ještě hůř – nebyli bychom ti, kteří se přidají na silnější stranu a utrpení svým bližním sami způsobují? Je to totiž překvapivě snadné.“

Otázka stále visí ve vzduchu a mně se vrací scéna z autobusu. Jak je vlastně daleko od myšlenek ke slovům a od slov k činům? Je slovo „jen“ mechanické vlnění, které nám zavádí o sluchové orgány, nebo má moc i nás samotné posunovat po nakloněné rovině do jiných hodnotových světů, kde posléze nebude divné zraňovat ostatní?

Téma k úvahám pro posttní dobu jako stvořené.

Blanka

Televize Noe a VOŠP v Praze otevírají mladým křesťanům cestu do médií

Televize Noe ve spolupráci s Vyšší odbornou školou publicistiky v Praze, jejímž zřizovatelem je Arcibiskupství pražské, hledá zájemce o práci v médiích. Pro mladé křesťany (případně i pro sympatizanty křesťanství), kteří mají po maturitě a chtěli by zkusit práci v médiích, je výbornou příležitostí Akademie televize Noe. V rámci ní televize Noe zajistí vybraným zájemcům o studium Publicistiky výraznou finanční pomoc na pokrytí školného (v roce 2025/26 činí 34 000 Kč). Tito

studenti pak od prvního ročníku kromě studia mediální školy sbírají zkušenosti v oboru díky praxi v pražské redakci televize Noe.

- Základní informace o Akademii televize Noe: www.vosp.cz/noe
- Kontakt: Lukáš Jírsa, vedoucí pražské redakce televize Noe, jirsa@telepace.cz
- Spot „Pojď studovat VOŠP s televizí Noe“: www.youtube.com/watch?v=4wkFwPUUUpU



Tříkrálová sbírka 2025, pan Louis a 40 zastavení Farní charita Praha 4 – Chodov

Milí přátelé,
konečně známe výsledky Tříkrálové sbírky 2025. V kasičkách našich koledníků se sešlo 114.967 Kč, online koleda vynesla 42.230 Kč, celkem jsme tedy u nás na Chodově vybrali 157.197 Kč. Zpět k nám na Charitu Praha – Chodov se vrátí částka ve výši 102.178 Kč. Výtěžek sbírky využijeme na podporu našich sociálních projektů – pečovatelské služby a osobní asistence. Děkujeme všem koledníkům a dárcům za podporu.

Dnešní příběh bude o panu Luisovi, který se narodil kdesi na francouzském venkově. Tatínek pocházel z Francie, maminka byla rodilá Pražanda, která se vydala do světa na zkušenou. Ve Francii se zamilovala, vdala a narodil se jí jediný syn. Louisův otec, bohužel, zahynul v době druhé světové války a Louis s maminkou se vrátili zpět do Prahy.

S Louisem jsme se seznámili před mnoha lety, když sháněl pomoc s péčí o maminku. Nikdy se neoženil, celý život žil s ní. Když onemocněla, láskyplně se o ni staral. Ke konci však nebyla schopná vstát z lůžka a péče už byla nad jeho síly. Nejprve nastoupily do služby sestřičky, které chodily převazovat dekubity, po nich nastoupila i pečovatelská služba, aby pomohla s udržením osobní čistoty. Navštěvovali jsme je déle než dva roky a všichni jsme si pana Louise zamilovali. Měl nezaměnitelný francouzský šarm po otci a nenapodobitelný smysl pro humor. Přestože neměl trvalou partnerku, nebyl osamělý. Kolem něj byli vždycky přátelé a takové zvláštní fluidum společenského, veselého optimisty. Většina klientů s námi komunikuje po telefonu, pan Louis nás pravidelně navštěvoval

a vše domlouval osobně. Potom maminka zemřela a pan Louis nám na několik let zmizel z očí.

V poslední době máme v sociálních službách chronicky plný stav. Zájemce o službu zapisujeme nejprve na pořadník, kde čekají, až se uvolní místo. Když telefonovala sociální pracovnice z nemocnice, automaticky jsem jí odpověděla, že máme plno. Sociální pracovnice hned upřesnila, že poptává zdravotní službu domácí péče, tedy sestry a současně zmínila jméno klienta. V paměti se mi okamžitě vybavil povědomý úsměv a smutné oči, když se s námi pan Louis loučil po smrti maminky. Sestřičky měly naštěstí volné místo a klient putoval z nemocnice domů.

Byla jsem jediná, kdo si v Charitě pamatoval dobu, kdy jsme se starali o Louisovu maminku. Klient zestárnul, ale šibalský úsměv mu stále hrál na tváři a při převazech sestřičky bavil vtípky, až se za břicho popadaly. Lepší dny střídaly ty horší, ale s pomocí našich sester a několika přátel byl klient doma v bezpečí a spokojený. Ven už nevycházel, jedině pokud bylo potřeba ho odvézt na kontrolu k lékaři. Obědy si nechával dovážet, drobné nákupy zajišťovali kamarádi.

Uplynul další rok a půl v poklidném tempu, blížil se den jeho devadesátých narozenin. Louisovi kamarádi se rozhodli, že tuto událost je potřeba pořádně oslavit ve velkém stylu. Přesvědčili pana Louise, že si vezmou taxík a vydají se do víru velkoměsta. To je samozřejmě expresivně vyjádřeno. Ve skutečnosti se nechali dovézt do Champagnerie na Starém Městě, kde poseděli nad sklenkou pěnového moku. Klient potom vyprávěl sestřičkám,

jaký to byl hezký podvečer. Celý týden po narozeninách na to vzpomínal a plánoval, jak bude stejným způsobem slavit všechny následující narozeniny. Jenže těch dalších už se nedožil. Asi čtrnáct dnů po těch slavných devadesátinách ve spánku odešel do království nebeského. Ráno ho naši přátelé v posteli, jak se usmívá na poslední cestu.

Na závěr přijměte pozvání. Na postní dobu připravujeme čtyřicet zastavení na téma „Co

v Charitě děláme?“. Rádi bychom vám představili činnosti, kterými se v naší Charitě zabýváme, a ukázali vám, proč máme naši práci tak rádi. Poselství najdete na facebooku @charitapraha4.cz. První zastavení zveřejníme 5. 3. 2025. Budeme moc vděční, pokud budete jednotlivá zastavení sdílet na svých sociálních sítích.

Přeji vám požehnaný vstup do postního období.

Eva Černá



KSK Pojeď s námi na letní dobrodružný tábor

Ačkoliv léto netrvá věčně, přináší zážitky, které v nás zůstávají ještě dlouho poté, co poslední letní den zmizí za obzorem...

A právě takové okamžiky a zážitky se už roky rodí na našem táboře – na místě, které se nachází mimo běžný městský svět, kde fantazie dostává prostor a kde večery patří táborákům a příběhům pod hvězdami.

Zveme všechny holky i kluky ve věku 7 až 15 let na dva týdny dobrodružství v přírodě. Každý den přináší nové výzvy, nová přátelství a nová dobrodružství. Pokud ještě nemáte plány na prázdniny, rádi vaše děti přivítáme.

- Termín: 19. 7. – 2. 8. 2025
- Místo: Lipí u Manětína (Plzeňský kraj)
- Věk účastníků: 7–15 let
- cena 5 000 Kč
- Web s informacemi a přihláškou: www.ksktabor.cz
- Přihlášky do 31. 5. 2025
- V případě dotazů se neváhejte obrátit na taborsk@sk@gmail.com nebo +420 608 774 117

Na případná shledání se už nyní těšíme.

Tým táborových vedoucích

Z FARNÍ KNIHOVNY

Výběr čtení na březen

25. březen je Den modliteb za nenarozené děti. Častým důvodem pro ukončení života nenarozeného dítěte je, že se během těhotenství zjistí, že není zcela zdravé.

Občas z pozice nemocného člověka přemýšlím o tom, jak to naše společnost vlastně má s postojem k hendikepovaným. Na jednu stranu se postoj společnosti po roce 1989 velmi zlepšil, hendikepovaným se v mnohém vychází vstříc, a díky Bohu za to.

Na druhou stranu, pokud je váš hendikep odhalen už před narozením, je legální, a mnohdy dokonce považované za správné, až do vysokého stupně těhotenství, život takového člověka ukončit. Všichni jsme na tomto světě chtění a milovaní Bohem, život každého člověka má hodnotu sám o sobě, má smysl a je cenný. A životy lidí hendikepovaných, nějak „jiných“, např. lidí s Downovým syndromem jsou o tom nádherným svědectvím ostatním.

Navic všichni jsme na jedné lodi. Všichni máme nějaký ten hendikep, jen u někoho je víc vidět. Z farní knihovny vám tentokrát představíme dvě knihy s tímto tématem.



Život pro zavržené Clara Lejeune – Gaymard

Životní příběh profesora Jérôme Lejeuneho ve vyprávění a vzpomínkách jeho dcery. Jérôme Lejeune byl francouzský lékař, genetik a vědec, který se specializoval na příčiny mentální retardace u dětí. V roce 1958 objevil genetickou příčinu Downova syndromu. Profesor Lejeune byl věřící člověk a velký obhájce práv nenarozených dětí. Velice ostře odsuzoval, že jeho objev byl zneužíván k likvidaci dětí s Downovým syndromem před jejich narozením.

Svémi názory si získal mnoho nepřátel, ale celý život bojoval proti tomu, aby byla prenatální diagnostika zneužívána tímto způsobem. Byl to vědec, který „neplave s proudem“. Lejeune svým

pacientům věnoval svůj čas a energii a životy nenarozených dětí hájil z vědeckých i etických důvodů. Jeho dcera Clara nám ho ukazuje nejen jako vědce, ale i jako šťastného manžela, otce, křesťana hluboké víry i muže s rozhledem a nenapodobitelným smyslem pro humor.



Smrt nemá poslední slovo C. Paccini, S. Troisi

Nádherné svědectví o síle lásky. Chiara Corbellová Petrillová zemřela na rakovinu jazyka, když jí bylo 28 let. Nevyléčitelný nádor jí lékaři objevili, když byla těhotná, byla v pátém měsíci. Aby bylo možné co nejdříve zahájit léčbu, lékaři Chiara navrhovali předčasný porod, který by byl ale rizikový pro Francesca, kterého čekala. Chiara se rozhodla neriskovat jeho zdraví a Francesca donosit. Dala tak přednost zdraví svého dítěte před svým vlastním i za cenu rizika, že o svůj život přijde. Její život je svědectvím opravdové, nesobectvé lásky, lásky, která obětuje i svůj život pro své dítě. Pro ni a manžela Enrica byl Francesco už třetí dítě, které čekali, ale první, které přežilo a narodilo se zdravé. První dvě děti zemřely krátce po narození. Během těhotenství se zjistilo, že budou těžce postižené a lékaři navrhovali Chiara potrat. Ale Chiara se spolu se svým manželem rozhodla dát těmto svým dětem šanci na život, i když byl velmi krátký. Holčička Marie Grazie Letizie a syn David Giovanni tak mohli odejít k Bohu, až když nadešel jejich čas, a odcházeli v milujícím náručí svých rodičů. Do ukázky z knihy „Smrt nemá poslední slovo“ se můžete zaposlouchat i v knižním koutku na YouTube farnosti.

A na závěr pár oznámení z knihovny:

Hledáme posily

Do knihovnického týmu hledáme posily, jak na všední dny, tak i na neděli. Abychom mohli zajistit pravidelné otevření knihovny v týdnu, zároveň splnili vaše přání a otevřeli knihovnu i v neděli, potřebujeme vaši pomoc a hledáme další dobrovolníky.

Čtěli byste se zapojit do této služby ve farnosti? Máte rádi knihy? Vše, co je potřeba, vás naučíme. Přihlaste se u Lucie Ivankové nebo se nám ozvěte na mailu knihovnik@kcmt.cz.

Čítárna ve farní knihovně

Věděli jste, že ve farní knihovně je čítárna? Svými rozměry spíše skromný, ale příjemný odpočinkový prostor nabízí několik křesílek k sezení. Na zdi zde visí ikona Krista, takže v čítárně budete v dobré společnosti. Můžete přijít a posedět, začíst se do knihy nebo si jen chvíli odpočinout a zrelaxovat. Na vaši návštěvu se těší naše milé knihovnice.

Archiv Fchodovin

Ve farní knihovně vzniká archiv Fchodovin v papírové podobě. Stále nám dost čísel chybí. Uvítáme Vaši pomoc s doplněním archivu. Fchodoviny, které byste chtěli knihovně darovat, můžete přinést do knihovny nebo do kanceláře KCMT. Případně se nám ozvěte na mail, domluvíme si předání. Seznam chybějících čísel je na webu a na nástěnce.

Kníží katalog

Aktualizovali jsme kníží katalog. Najdete v něm spoustu nových zajímavých titulů. Kníží katalog je dostupný online na webu, kde nyní najdete i popis, jak se v katalogu orientovat a návod, jak v něm hledat.

Vaše knihovnice

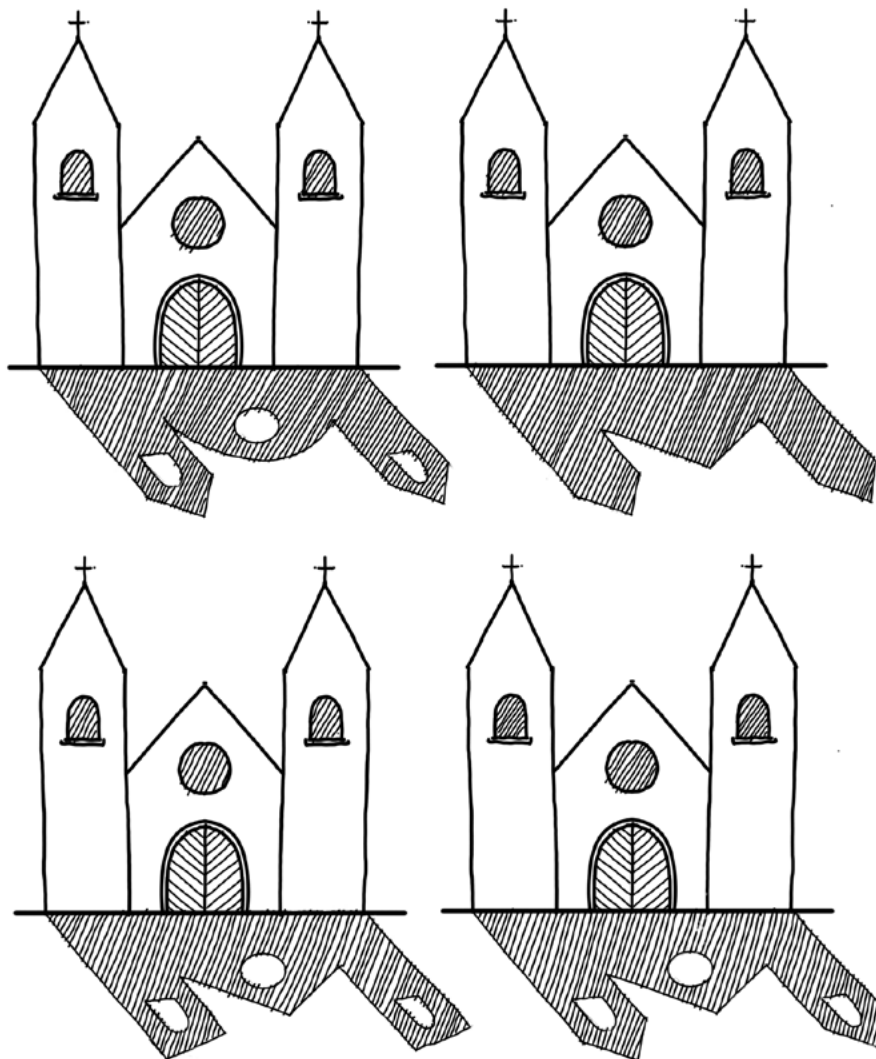


Dětské okénko: Postní doba

Milé děti,
v březnu nám už sluníčko svítí víc a delší dobu než
kolem Vánoc, přichází postní doba a Velikonoce
s oslavou života a Vzkříšení jsou skoro za dveřmi.
Máme pro vás 4 obrázky kostelíka, který vrhá stín.

Hm, ale jen u jednoho obrázku je ten stín správný
jako ve skutečnosti, ostatní v sobě mají chybičku.
Přijďte na to, který obrázek je správně? Určitě
ano. Příště se na vás opět těší

Martina Hlaváčová a Blanka





Setkání

- Pravidelná setkání **Život z víry** s jáhnem Pavlem Urbanem pokračují každou středu v 19 hod. v KCMT, v místnosti za knižním obchůdkem.
- Setkávání **Spolu s Bibli v ruce** se konají v úterý (kromě 25. 3.) od 19 hod. na faře – čteme Písmo, diskutujeme o něm, společně odkrýváme význam biblických textů a noříme se do modlitby. Zve Pavla Edita Herciková.
- Na **Základy hebrejského jazyka a myšlení** s Pavlou Editou Hercikovou zveme každé úterý (kromě 25. 3.) od 20.15 na faru. Mohou se připojit i noví zájemci! Budeme si povídat o číslech a číselných hodnotách písmen v Bibli.
- Setkání **společenství Hnutí fokoláre** – v pondělí 10. 3. 2025 od 19.15 v KCMT. Slovo života na březeni: „Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku nepozoruješ?“ (Lk 6,41) Společenství je otevřené i novým zájemcům o sdílení života podle Božího slova. Jana a Viktor Friedovi – tel. 731625949.
- **Páteční dopolední setkávání** – scházíme se každý pátek v 9 hod v kapli KCMT na bohoslužbě slova a poté ve foyer na posezení u kávy a občerstvení. Srdečně zveme všechny, kdo jste doma sami, přijďte s námi strávit dopoledne v přátelském společenství. J. a V. Friedovi
- **Modlitební setkání maminek** (nejen) na mateřské dovolené – scházíme se každou středu dopoledne od 9.30 do 11.30 v suterénu fary u kostela sv. Františka z Assisi. V březnu se sejdem 5., 12., 19. a 26. 3. Setkání je určeno matkám i jejich dětem, které jsou vítány. Společně trávíme čas v modlitbě i ve hře. Srdečně zve Lýdia Murinová tel.: 730 825 301



Knižní obchůdek

Láska tvoří krásu – Marek Orko Vácha, Cesta
Kolikrát jsme z kazatelen slyšeli, že Pán Bůh stvořil svět z lásky! Pavel řekne, že v tom, co na-

zýváme God, Dios, Dieu nebo Bůh, žijeme, pohybujeme se a jsme, jsme uvnitř Něj. Jan řekne, že to ono je láska. Je-li Bůh láska a je-li láska tvořící tak, že dá vzniknout vesmíru z ničeho, pak je lidská láska taky taková, láska je jedna. Láska nejen odkrývá zlaté poklady uvnitř lidské duše člověka, ona je především tvoří. Láska tvoří krásu, láska umí v člověku vytvořit něco, co zde dříve nebylo, a nyní je. Každý sebemenší dobrý čin je fraktálem velkého třesku, je dotekem Boha, tvoří tento vesmír. Co by se stalo, kdyby člověk konečně začal milovat člověka!

Chasidské příběhy – Pavel Hošek

Centrum pro studium demokracie a kultury
Příběhy, které si chasidé vyprávěli o zázračných rabinech a jejich podivuhodných skutcích, se staly nevysychajícím pramenem literární inspirace. Tato vyprávění, původně předávaná jako svatá tajemství v kroužcích zanícených chasidů, dala vzniknout mohutnému proudu duchovní a krásné literatury. Postupně se rozvinula nesmírně bohatá tradice chasidského vyprávěčství, ze které vzešla celá řada vynikajících spisovatelů, včetně několika nositelů Nobelovy ceny. Stále znovu vydávané soubory původních chasidských příběhů a také pohádky, básně, povídky a romány z chasidského prostředí zachycují jedinečné kouzlo východoevropské židovské kultury a zároveň v sobě nesou překvapivě aktuální poselství židovské duchovní tradice pro současného člověka.



Apoštolát modlitby

Úmysl papeže: Za rodiny v krizi

Modleme se, aby zlomené rodiny našly uzdravení svých ran v odpuštění a vzájemném znovunalezení svých darů, i v jejich odlišnostech.

Národní úmysl: Za účastníky národní pouti

Modleme se, aby se poutníci do Říma vrátili do svých domovů s pokojnou nadějí, radostnou vírou a novou odvahou svědčit o Kristu.

Fchodoviny, zpravodaj ŘK farnosti Praha-Chodov

Redakce: Blanka Pitřincová

Rozhovory: Katka Friedlová

Foto: Anna Procházková a spol.

Grafika: Jakub Šilhavý

Za obsah odpovídá: P. Michael Špilar

Náklady na výtisk 18 Kč

Archív: kcmt.cz/fchodoviny

Příspěvky zasílejte na fchodoviny@kcmt.cz.

Uzávěrka čísla 15. dne předchozího měsíce.

Pravidelné bohoslužby

	sv. František	KCMT
Pondělí	-	-
Úterý	18.00	-
Středa	-	18.00
Čtvrtek	-	6.45
Pátek	18.00	9.00*
Sobota	8.00	-
Neděle	8.00, 20.00	9.30, 11.00

* *Bohoslužba slova se sv. přijímáním*

Jedna nedělní bohoslužba je přenášena online na farním kanále [youtube.com/kcmtpraha](https://www.youtube.com/kcmtpraha).

Bohoslužby v DS Donovalská a K Miličovu jsou přístupné pouze pro klienty.

Kontakty

P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	farar@kcmt.cz
P. Dominik Frič (farní vikář)	776 614 411	farnivikar@kcmt.cz
Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	farar@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	reditelka@kcmt.cz
Kancelář KCMT	242 485 826	-
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	-
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	stanek@kcmt.cz
Pavel Andrlé (správce)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Matouš Okrouhlý (předseda KSK Praha)	-	info@kskpraha.org
Vlasta Hamalová (koordinace dobrovolníků)	733 770 847	asistentka@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník KCMT)	-	kustod@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz



Café Terezie Otevírací doba

– pondělí	15.30–21.00
– úterý	15.30–21.00
– středa	15.30–19.00
– neděle	10.00–13.00

A v době kulturních programů v KCMT.

Možnosti spojení



Kancelář KCMT – Háje

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4

Tel: 242 485 826

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny:

Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30



Farní kancelář Chodov

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4

Tel: 272 934 261

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30

(jiný termín pouze po dohodě)



Bankovní spojení:

Banka Creditas **104782676/2250**

Komerční banka **19-9362170227/0100**

BŘEZEN

1. 3. JIHOMĚSTSKÝ MASOPUST

15.30 Zastávka průvodu u metra Opatov

16.00 Soutěže, hry, tvoření v Komunitním centru Matky Terezy

17.30 Masopustní rej s MyšMašem plný písniček, zpívání, tance a legrace pro malé i velké. Vstupné na soutěže a masopustní rej v KCMT 100 Kč. Každé dítě se může těšit na masopustní koblížek a skvělou zábavu. Masopustní dobroty v Café Terezie.

5. 3. 18.00 **Popeleční středa** Mše svatá s udílením popelce.

6. 3. 18.30 **Lamačské chvály** Večer plný chval, přímluvné modlitby, adorace, svědectví se slovenskou chválovou kapelou.

12. 3. 19.00 **Táta a syn** Divadelní představení o vztahu mezi otcem a synem, o radostech i strastech dětství a rodičovství, o pochopení i nepochopení, o hledání cesty k sobě. Vhodné pro dospělé a děti od 6 let. Hraje Teatr Pavla Šmída. Doporučené vstupné 150 Kč

13. 3. 19.00 **ZMT: Křesťan a práce** S programátorem a blogerem Bolkem Vraným a jeho manželkou, učitelkou fyziky Brigitou Vranou, na téma Křesťan a práce. Jak spolu souvisí práce a spiritualita? Co se o lidské práci dozvídáme v sociálním učení církve? V rozhovoru s Tomášem Mančalem.

19. 3. 19.30 **MUSICA ACADEMICA**
Komorní smyčcový orchestr v kostele sv. Františka. Vstupné dobrovolné.

21.–23. 3. **Křestní identita**
Duchovní obnova pro ženy v trapistickém klášteře v Poličanech.

25. 3. 19.00 **Chvály s kapelou EJMEN** V kostele sv. Františka.

27. 3. **Nad uměním života: KDYŽ ÚZKOST OVLÁDÁ ŽIVOT**
S psychoterapeutem Mgr. Bc. Františkem Horákem. Koukneme se na dopad úzkosti nejen na jedince, ale i její vliv na rodinu a blízké vztahy a pohodu. Na reálných situacích si ukážeme, jak se může projevovat a jak s ní účinně pracovat.

29. 3. 8.00–12.30 **DOBRODEN**
Jarní úklid v obou našich domech, drobné opravy, úpravy.

1. 4. **„Velikonoční pohádka“**
Nabízíme představení pro školy. Více info na kcmt.cz/programy-pro-skoly

Pravidelný program:

- **Krátká postní zamyšlení** – vždy ve středu v postní době od 18.45 do cca 19.15.
Začínáme 19.3. „Já na to nemám?! Co ty na to Bože?“ – biblické postavy v praxi
- **Kavárna Café Terezie** – dobrá italská káva, domácí limo, dortíky
- **Kaple otevřená ke ztišení.** Každé pondělí vás zveme k návštěvě kaple Matky Terezy, ke ztišení nebo prohlídce. Kaple bude otevřená od 16 do 18 hod.
- **Farní knihovna v KCMT** – vchod C (zvonek knihovna) středa 16.45–17.45 a 18.45–20.00, pátek 10.00–12.00. Online katalog a další informace na www.kcmt.cz/farni-knihovna.
- **Pravidelné setkávání seniorů** v pátek od 9.00 v kapli Matky Terezy – následuje společné posezení s malým občerstvením.
- **Knižní obchůdek** – neděle 10.30–13.00
- **Cvičení pro seniory** – od úterý (9.45–10.40), středa (11.00–11.35) a čtvrtek (11.00–11.55). Cvičení vede Jiří Kubeš (nutné přihlášení enraphacz@gmail.com nebo 606 452 402).